
PRESENTACIÓ

Els treballs recollits en aquest número de la revista *Caplletra* presenten una clara homogeneïtat temàtica, geogràfica i cronològica: són estudis sobre algun aspecte de la literatura catalana produïda al País Valencià entre l'acabament de la guerra d'Espanya i la producció actual. Es tracta, doncs, d'un període recent i poc estudiat en l'àmbit de la literatura catalana contemporània, del qual pretenem oferir un conjunt –sempre divers– de referències sobre moments, autors i obres concrets, que han tingut una significació al llarg de la nostra història. Cal entendre el volum com un aplec de treballs de la postguerra literària, i no com un seguiment de la història de la literatura d'aquest període. Això comporta forçosament que hi ha diversos aspectes i punts significatius que no hi figuren, fet que ve motivat a partir dels diversos treballs independents, que tenen com a coincidències un àmbit geogràfic i un període determinat.

Els estudis que presentem poden agrupar-se en tres aplecs. El primer abraça els tres primers articles, els quals se centren sobretot en els primers anys després de la guerra. Així mentre el primer article presenta una panoràmica de la poesia de postguerra i analitza específicament l'obra de Xavier Casp, el segon estudia la producció primerenca de Vicent Andrés Estellés. El tercer article, en canvi, revisa la premsa del moment, concretament l'*Almanaque de Las Provincias* i les col·laboracions literàries que s'hi publicaren.

El segon conjunt d'articles aplega treballs centrats en la prosa dels anys seixanta. Hi tenim un estudi que planteja la panoràmica general del conjunt de la novel·la de postguerra, un treball específic sobre una obra determinada i dos articles sobre la narrativa i els contes, elaborats a partir del recull de contes que Joan Fuster publicà el 1958. L'estudi següent revisa la prosa de Joan Fuster, personatge genial en l'assaig, així com també mestre i guia en l'actitud històrica, cívica i nacional de tots els valencians. A ell, pel seu mestratge i pel seu ensenyament (li devem moltes coses tots els que col·laborem en aquesta revista) volem dedicar aquestes pàgines.

Al darrer aplec hi ha dos articles sobre poesia, que cal situar en els anys seixanta. El primer revisa l'antologia que Sanchis Guarner prologà el 1962, i el darrer –el treball més desplaçat cronològicament– estudia els dos primers poemaris de Domènec Canet, com una mostra de la creació que presidí els darrers anys de la dècada seixantina i que anuncià parcialment els anys setanta.

Esperem i desitgem que els estudis aplegats en aquest número de *Caplletra* constituïran una aportació significativa al creixent interès que mereix la literatura catalana produïda al nostre país durant el període.

Ferran Carbó

Universitat de València, març de 1991